

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/510/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613204388
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613204388.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, v zastúpení JUDr. Peter Kvasňovský, advokát so sídlom H., D. XX, proti odporkyni - F. V., bytom F. č. XX, okres W. I., o zaplatenie 704 eur s príslušenstvom, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/111/2013-48 zo dňa 3.7.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal voči odporkyni zaplatenia istiny 704 eur spolu s úrokom, vyčísleným k 22.11.2012 vo výške 53,97 eur, s dlžným úrokom z omeškania vyčísleným k 22.11.2012 vo výške 203,81 eur, s úrokom 11,65 % ročne z istiny 704 eur od 23.11.2012 do zaplatenia a s úrokom z omeškania 8 % ročne z istiny 704 eur od 23.11.2012 do zaplatenia. Podstatný dôvod zamietnutia návrhu okresný súd videl v neunesení dôkazného bremena navrhovateľom.

Vykonaným dokazovaním zistil, že účastníci konania dňa 19.4.2006 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. 0333365120, jej predmetom bolo poskytnutie úveru v sume 50.000 Sk - toho času 1.659,70 eur, jednalo sa o bezúčelový spotrebný úver, úrokovú sadzbu účastníci dohodli premenlivú, v rozsahu 11% ročne v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, poplatok za správu úveru 50 Sk mesačne, výšku mesačnej splátky 1.157 Sk (38,40 eur). Splatnosť prvej splátky dohodli na 20.5.2006 a končenu splatnosť úveru pri 59 mesačných splátkach dňa 20.3.2011. Odporkyňa sa teda zaviazala vrátiť navrhovateľovi celkom 2.265,60 eur pri RPMN 6,72 %. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné vzťahy sa budú riadiť podľa § 262 Obchodného zákonníka ustanoveniami označeného právneho predpisu.

Z prehľadu transakcií na úverovom účte č. XXXXXXXXXX (výpisu z bankového informačného systému) súd zistil, že v čase od 19.4.2006 do 13.9.2010 odporkyňa splátkami z čerpaného úveru zaplatila navrhovateľovi sumu v celkovej výške 2.287,18 eur, pritom jednotlivé dielčie splátky i s konkrétnymi sumami a s konkrétnym dátumom ich zaplatenia okresný súd osobitne špecifikuje na strane č. 3 písomného odôvodnenia rozhodnutia. Z dátumov úhrad pre súd vyplynulo, že odporkyňa nehradila splátky úveru vždy riadne, v dohodnutej výške a v dohodnutom čase. Odporkyňa mala v období od 20.2.2006 do 20.3.2011 vrátiť úver vrátane dohodnutého úroku v sume 2.265,60 eur, do 13.9.2010 zaplatila 2.287,18 eur, čo navrhovateľ preukázal výpisom z bankového informačného systému. Z toho vyplýva, že odporkyňa svoj základný záväzok vrátiť požičané peniaze s dohodnutým úrokom splnila.

Tvrdenie navrhovateľa v návrhu v odseku IV. nadväzujúc na odsek III. o tom, že odporkyňa splatila v dobe od uzatvorenia zmluvy do konečnej splatnosti úveru svoj záväzok len čiastočne, je potom v rozpore s obsahom tohto listinného dôkazu a odporkyňa z titulu istiny zo zmluvy o splátkovom úvere (článok V. návrhu) nedlhuje nič a nedlhuje nič ani z titulu dohodnutého úroku z úveru. Súd preto návrh v časti istiny 704 eur, v časti úroku vyčísleného ku dňu 22.11.2012 sumou 53,97 eur zamietol bez toho, aby bolo zrejmé z akej dlžnej istiny je vyčíslený, aká úroková sadzba v percentuálnom vyjadrení je pri výpočte vzhľadom na jej premenlivosť použitá, odkedy je vyčíslený. Súd dodal, že ak sa súčasťou pôvodnej istiny úveru stali v dôsledku dohody zmluvných strán iné peňažné nároky navrhovateľa, vzniknuté v súvislosti s riadnym neplnením povinností odporkyňou, potom podľa § 120 ods. 1 O.s.p. bolo potrebné predniesť takéto tvrdenie a takto vymedziť predmet konania.

Navrhovateľ sa domáhal aj priznania úroku z omeškania vyčísleného k 22.11.2012 sumou 203,81 eur a s úrokom z omeškania 8 % ročne z istiny 704 eur od 23.11.2012 do zaplatenia. Navrhovateľ uvádzal v návrhu, že úrok z omeškania vyčíslený ku dňu 22.11.2012 sumou 203,81 eur bol vo výške 8 % ročne vyčíslený zo splátok, s ktorými sa odporkyňa dostala do omeškania od 20.7.2006 do 20.3.2011 z dôvodu omeškania s jednotlivými splátkami poskytnutého úveru, od 21.3.2011 do 22.11.2012 z dôvodu omeškania s úhradou istiny 704 eur. Takéto tvrdenie súd prvého stupňa vyhodnotil opäť za nepostačujúce, najmä keď navrhovateľ neuviedol v časti omeškaných splátok presné uvedenie, pre omeškanie so zaplatením ktorých z nich si úrok z omeškania uplatňuje a za aké obdobie omeškania so zaplatením tej ktorej splátky (keďže niekedy odporkyňa uhradila splátky aj čiastočne, alebo vyššou čiastkou). Konkrétne mal navrhovateľ pre unesenie dôkazného bremena uviesť, že sa domáha zaplatenia úroku z omeškania pre nezaplatenie splátky napr. por. č. 1 vo výške splátky 38,40 eur za čas od do a takto mal uviesť všetky splátky, pre omeškanie s platením ktorých si uplatňuje úrok z omeškania. Uvedenie takéhoto tvrdenia má vplyv nielen na to, že odporkyňa sa k nejasnému tvrdeniu nemôže vyjadriť, ale aj na posúdenie existencie procesných prekážok v podmienkach konania (prekážka litispendencie, prekážka rei iudicatae) - ak by v tomto konaní súd navrhovateľovi priznal právo na zaplatenie nejasne vymedzeného úroku z omeškania, v prípade neskôr podanej žaloby voči odporkyňi by nebolo možným zistiť, či sa domáha toho istého nároku, alebo si uplatňuje úrok z omeškania za omeškanie s inými splátkami, za iné obdobie. Súd mal jednoznačne preukázať, že odporkyňa 13.9.2010 uhradila navrhovateľovi celý svoj základný záväzok z úverovej zmluvy, od tohto dátumu navrhovateľovi nič nedlhuje a preto nie je ani v omeškaní. Súd teda návrh zamietol aj vo zvyšnej časti požadovaného úroku z omeškania 8 % ročne z istiny 704 eur od 23.11.2012 do zaplatenia.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. V konaní úspešná odporkyňa nenavrhola prisúdenie náhrady trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ, domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne zmeny, v rámci tejto zmeny žiadal priznať uplatnené peňažné nároky v celom rozsahu.

Odvolateľ namietal prioritne postup súdu spočívajúci v odňatí mu možnosti konať pre súdom. Vytýkal, že okresný súd na pojednávaní dňa 3.7.2013 vykonal dokazovanie bez jeho účasti a bez účasti jeho právneho zástupcu, neprihliadal na to, že právny zástupca navrhovateľa riadne a včas sa ospravedlnil, požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s iným termínom, ktorý nariadil Okresný súd Topoľčany na deň 3.7.2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/220/2013, o ktorom sa právny zástupca navrhovateľa dozvedel 3.6.2013, teda oveľa skôr, ako sa dozvedel o nariadení pojednávania v konkrétnej súdnej veci. Za tejto situácie považoval odvolateľ postup okresného súdu za rozporný s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. V bezprostrednej súvislosti s touto odvolacou argumentáciou poukazuje navrhovateľ aj na závery Najvyššieho súdu vyslovené v uznesení pod sp. zn. 5Cdo/54/2010 zo dňa 8.7.2010.

Navrhovateľ namietal i právny názor súdu, nesúhlasil, že neunesol dôkazné bremeno. Na podporu svojich tvrdení on (odvolateľ) predložil zmluvy o splátkovom úvere, úplný výpis z bankového informačného systému a prehľad mesačných splátok zaplatených odporkyňou, ktorým preukázal i výšku žalovanej sumy v plnom rozsahu. Výšku žalovanej sumy pritom odporkyňa nikdy nespochybnila. Tvrdenie súdu o neunesení dôkazného bremena navrhovateľom vedie k závažnému porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania. Súd sa nezaoberal skutočnosťou, že z poskytnutých podkladov, najmä z predloženého výpisu z úverového účtu vyplývalo, že súčasťou pôvodnej istiny sa stali v dôsledku dohody

zmluvných strán aj iné peňažné prostriedky, na ktoré vznikol navrhovateľovi nárok v súvislosti s riadnym neplnením povinnosti odporkyňou. Ak by mu súd procesne umožnil, predložil by úverové podmienky a osobitne by sa odvolával na ustanovenie bodu 5.2 úverových podmienok, v ktorých účastníci zmluvy dohodli, že úroky, náklady banky spojené s úverom, a poplatky dňom ich splatnosti dohodnutého v úverovej zmluve alebo v Sadzobníku pripíšu k istine úveru a stávajú sa jej súčasťou. Navrhovateľ na základe uvedenej dohody pripísal splatné úroky a splatné poplatky dňom ich splatnosti k istine a tie sa stali jej súčasťou. Odporkyňa súhlasila s tým, aby sa došlé sumy započítali najprv na úroky a potom na istinu s poukazom na ustanovenia bodu 5.4. úverových podmienok, preto tvrdenie súdu, že odporkyňa z titulu dohodnutého úroku z úveru zo zmluvy o splátkovom úvere nedlhuje nič, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. V návrhu na začatie konania uviedol spôsob, akým pri uplatňovaní úrokov a úrokov z omeškania postupoval s poukazom na ustanovenie bodu 7.4. všeobecných obchodných podmienok, ku ktorým odporkyňa pri podpise zmluvy o splátkovom úvere pristúpila a oboznámila sa s nimi. Riadne preukázal, že odporkyňa sa dostala do omeškania so splácaním úveru a s ktorými splátkami.

Odporkyňa nikdy nespochybnila jeho nárok, existenciu dlhu čo do podstaty ani čo do výšky, nevyužila žiadne z prostriedkov ochrany, ktorý jej právny poriadok poskytuje za účelom bránenia svojich práv. Napokon aj z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že odporkyňa má záujem dlžnú pohľadávku splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 40 eur. Súd svojim postupom ochránil neexistujúce právo spotrebiteľa a naopak zasiahol do ústavných práv navrhovateľa, jeho práva na súdnu ochranu, vlastníckeho práva i práva podnikat'. Napokon súd porušil i zásadu kontradiktórnosti konania, princíp rovnosti zbraní, odvolateľ v súvislosti s uvedenými otázkami poukazuje na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo19/2011 z 12.12.2011.

Odporkyňa písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložila.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. V celom rozsahu sa stotožnil s prijatým záverom súdu prvého stupňa, stotožnil sa i s písomným odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia. Len na zvýraznenie vecnej správnosti rozhodnutia poukazuje krajský súd na nasledovný záver:

Okresný súd v posudzovanej veci za podstatnú okolnosť považoval (a to správne) sporový charakter konania. V sporovom konaní ako tomu je aj v súdnej veci je povinnosťou navrhovateľa vymedziť jednoznačne skutkovo návrh na začatie konania. Povinnosťou súdu nie je v takomto type konania vyšetrovať, hádať (napr. z predložených listinných dôkazov) nahradzovať skutkové dôvody (skutkové tvrdenia) o ktoré navrhovateľ (ako dominus litis - pán sporu) mieni oprieť (resp. z ktorých mieni vyvodit') žalovaný peňažný nárok. Z ktorých konkrétnych skutkových okolností svoj nárok navrhovateľa vyvodzuje, aké skutkové tvrdenie produkuje, aké skutkové údaje sú podstatné pre ustálenie peňažného nároku, je povinnosťou navrhovateľa v sporovom konaní prezentovať, či už v písomnom návrhu na začatie konania - v žalobe, alebo na pojednávaní pri vecnom prejednaní nároku. Ak by skutkové okolnosti, skutkové tvrdenia, skutkové údaje súd prvého stupňa v štádiu dokazovania vyšetroval alebo nahradzoval u navrhovateľa povinnosť tvrdenia, takýto jeho procesný postup by bol neprípustným zásahom do procesných práv účastníkov sporového konania, zároveň neprípustným zásahom do zásady kontradiktórnosti súdneho konania. Záver okresného súdu o neunesení dôkazného bremena navrhovateľom na preukázanie nároku má svoje opodstatnenie, v konkrétnostiach okresný súd svoje závery vyšpecifikoval v písomnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Neunesenie dôkazného bremena navrhovateľom vyúsťuje do jeho neúspechu a zamietnutia žaloby tak, ako sa to stalo i v tejto súdnej veci.

Neobstojí odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa odňatie možnosti mu ako účastníkovi konať pred súdom. Okresný súd vytvoril obidvom procesným stranám rovnaký procesný

priestor na to, aby v konaní presadzovali/uplatňovali svoje práva, aby argumentovali, uvádzali svoje skutkové tvrdenia, bolo na účastníkoch, či súdom umožnený procesný priestor využijú alebo nie. Navrhovateľ argumentuje svojim záujmom zúčastniť sa meritórneho pojednávania, z obsahu spisu jednoznačne vyplynulo, že súd navrhovateľa na termín pojednávania predvolal v dostatočnom časovom predstihu, navrhovateľ dokonca tvrdí v odvolaní, že mal vedomosť o uskutočnení pojednávania v inej veci. Napriek tomu za účelové treba považovať jeho procesný postup, keď žiadosť o odročenie pojednávania i s ospravedlnením neúčasti na meritórnom pojednávaní predkladá súdu prvého stupňa v deň konania meritórneho pojednávania. Napokon ani kolízia pojednávania s iným pojednávaním pred iným okresným súdom už podľa doterajšej rozhodovacej praxe súdov vyššej inštancie nemožno považovať (bez ďalšieho) za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Krajský súd navyše dodáva, že písomná žiadosť navrhovateľa o odročenie pojednávania i ospravedlnenie neúčasti neobsahuje osobitnú prílohu o tom, že by navrhovateľ mal sa zúčastniť pojednávania pred iným súdom. Takéto predvolanie na pojednávanie v inej veci v sídle iného súdu navrhovateľ predložil okresnému súdu deň po meritórnom pojednávaní, avšak ani táto okolnosť nič nemení na procesných záveroch krajského súdu v tom, že neexistovali závažné, dôležité dôvody pre odročenie dotknutého pojednávania. Súd prvého stupňa mal splnené všetky zákonom stanovené podmienky na prejednanie vecí postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a mal splnené podmienky i na to, aby vo veci meritórne rozhodol.

Rozhodovanie okresného súdu o trovách prvostupňového konania má oporu v aplikovaných ustanoveniach § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Z týchto dôvodov nebolo možné odvolaniu navrhovateľa vyhovieť.

Rozhodovanie o trovách odvolacieho konania krajský súd opiera o § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť úspešnej procesnej strane - odporkyňi trovy odvolacieho konania, odporkyňa si však ich náhradu neuplatnila a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby jej boli vznikli nejaké trovy v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa. Z týchto dôvodov odvolací súd účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .